

РОЗДІЛ 1

Я не хочу бути тут.
Дощ періщить мені в обличчя, вітер куйовдить волосся. Здається, я йду вже кілька годин, хоча, думаю, за денного світла було б видно, що відстань від тих високих залізних воріт до ґанку — лише кілометр. Дім, що вимальовується переді мною, добре вписався б у готичний роман: із високими шпилями й вузькими вікнами, темний і невловимо блякий, наче стоїть на цьому пагорбі хтозна-відколи.

Напевно, так воно і є.

Я перехоплюю валізу іншою рукою та підіймаюся сходами. Немає ніякого сенсу розвертатися й тікати якнайдалі та якнайшвидше. Уже намагалася — тепер я кульгаю, тож підйом сюди був нестерпним, а на моєму коліні красується новенький шрам. Батько зцілив мене лише трохи, щоб покращити мій товарний вигляд. Вампір у цьому домі не зважатиме на кілька шрамів. Його цікавить те, що ховається під моєю шкірою.

Моя кров.

Я не стукаю у двері. Вампір у цьому домі знає, що я йду. Немає сенсу гратись у ввічливу гостю чи вдавати, що мені цього хочеться. Я роблю три кроки всередину,

перш ніж двері зачиняються за мною, відсікаючи гуркіт зливи й лишаючи по собі лише моторошну тишу. Я озираюся, але не очікую щось побачити.

Людське око не здатне вловити руху вампіра. Я, хоча й заплямована людським родоводом лише на п'ятдесят відсотків, можу помітити розмиті рухи, не більше. Ще одна причина, чому я — товар. Якби мала повноцінні вампірські рефлекси й силу, це могло б компенсувати брак магії. А так — я ледве краща за людину. Ледве краща за здобич.

Усвідомлення стискає горло й не дає мені скрикнути від несподіванки, коли я обертаюсь і бачу поруч людину. Ні, не людину. *Вампіра*. Там, під його блідою шкірою, помітно натяк на ікла, що притискаються до нижньої губи. Я відволіклась і почала думати, скільки ж часу минуло відтоді, як у цей дім приводили останнє жертвовне ягня?

Він прекрасний, як і всі вампіри. Бездоганна врода й таємна сила. Шовковисте темно-каштанове волосся хвилею спадає йому на плечі. Його очі темні й бездонні, а м'язисте тіло здається трохи завеликим для його статури. Він такий стриманий — жодна людина не володіє собою так, як цей вампір.

— Прошу вибачення.

Я закліпала. Я очікувала почути багато чого, але не це.

— Що?

— Тебе прислав Корнелій.

У цьому немає запитального тону. Я здригнулася, почувши ім'я свого батька. Ще одне нагадування про того, хто винен у моїх теперішніх обставинах.

— Так.

— Ти знаєш, чому.

Тепер я розумію, чому він так стримується. Він бореться з бажанням напасти на мене. Моє серцебиття прискорюється. Я досить добре бачу в темряві, щоб помітити, як його ніздрі тріпочуть від мого запаху. У мене майже не лишилося часу. Я хотіла б мовчати й далі, та в цьому немає сенсу. Попри всі мої зусилля, мій голос трохи тремтить від хвилювання:

— Він віддав мене тобі.

— Так, — прозвучало радше як подих, аніж як слово. — Ми поговоримо про це... після.

— Після...

Цього разу я не в змозі стримати крик несподіванки. За мить він опиняється за пів метра від мене, а наступної — вдаряє із силою вантажівки, що мчить назустріч. Йому вдається скерувати наше падіння, і я не б'юся головою об мармурову підлогу, та все ж не встигаю оцінити його турботу. Адже він одразу кидається на мене й кусає за шию.

Моя лайка перетворилася на стогін. Я очікувала цього, але самих лекцій про насолоду від укусу кровного вампіра недостатньо, щоб передати, *наскільки ж це приємно*. Неначе кожен дотик його губ зачіпає мій клітор, відбивається пульсом по всьому тілу, роблячи мої спроби чинити опір безпорадними. Я не хочу цього хотіти, але моєму тілу байдуже. Я вигинаюся під вампіром, тягнуся вгору, намагаючись притиснути його до себе.

Одна його рука вплелася в моє волосся, тримаючи шию відкритою, а інша — зміїться навколо мого попереку, підштовхуючи мене ближче до нього. Так, ніби я не притискалася до нього без його помочі.

У голові промайнула далека жахлива думка: я кінчу, якщо він не зупиниться.

— Зажди!

— Вибач. — Я більше відчула, аніж почула його шепіт. Язиком він пестить мою шию з одного боку, рухаючись до іншого. — Я не можу зупинитися.

— Але...

Він знову кусає мене, і я схлиплю. Це до біса приємно. Моя сукня зім'ялася навколо стегон, і я обхоплюю його талію ногами, притуляючись ближче. Я відчуваю, як моя кров зігріває його прохолодне тіло і як його член твердішає, притискаючись до мене. Він рухає стегнами й гарчить, припадає до моєї шкіри, не змінюючи положення рук. Він торкається мене зовсім не так, як я того відчайдушно прагну.

— Ще... — стогну я.

Він жорстко притягує мене за шию, а я гладжу руками його спину, рухаючись униз до сідниць. Притискаю його до себе. Напружуючи стегна, я несамовито трусь об його твердий член. Неважливо, що потім шкодуватиму про це, що ненавидітиму нас обох за цей момент слабкості. Моє бажання кінчити зараз значно сильніше за мою гордість. Вона однаково буде зі мною після цього.

Я ледь відштовхуюся від нього, і в мене виникає думка потягнутися до його штанів, але це означало б зупинити таке солодке тертя, а я зовсім цього не хочу. Іншого разу.

Саме для цього я тут, незалежно від того, обирала я цю роль чи ні.

Я розумію, що він перестав смоктати мою кров, але ендорфіни ще не встигли вщухнути. Я мушу зупинитися.

Я знаю, що мушу зупинитися, але ледь відчутний тиск його пальців на моєму попереку спонукає мене продовжувати. Задоволення охоплює мене дедалі сильніше й сильніше, і на мить я лякаюся, що не кінчу, що буду вічно балансувати на межі.

Мій оргазм ударяє мене ще сильніше, ніж вампір до цього. Я кінчаю яскравіше, ніж будь-коли раніше, плачучи й задихаючись, поки труся об його член так, ніби справді цього хочу. Остання хвиля відступає, і я падаю на холодну мармурову підлогу. Голова йде обертом, вона здається надто легкою.

— Ти випив забагато крові, — шепочу я повільно й солодко.

Його язик пестить мою шию, і вампір знову гарчить. Я не хочу цим насолоджуватися.

— На смак ти зовсім не людина.

Дивно чути це на підлозі, коли він притискається до моїх стегон, але я не можу знайти в собі сили відштовхнути його.

— Я не людина, — облизує раптом пересохлі губи. — Я наполовину кровопивця.

— Ох. — Він вдихає. Повільно, ох як повільно, відпускає мене й ледь підводиться.

Його бліді щоки наливаються новим рум'янцем, а очі палають силою. Він стає на коліна між моїми ногами, і я майже відчуваю, як його погляд ковзає моїми губами, моєю закривавленою шиєю, безглуздою сукнею, що більше не прикриває трусики. Мої *промоклі* трусики.

Я починаю прикриватися, але він хапає мої зап'ястя, легко пересилуючи мене. Чую ще один глибокий подих і навіть не сумніваюся: вампір відчуває моє збудження.